

Teza: przedawnienie karalności a ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Przedawnienie karalności jako tzw. bezwzględna przesłanka procesowa uniemożliwiająca zarówno wszczęcie samego postępowania dyscyplinarnego, jak i jego prowadzenie, powoduje że brak jest możliwości kontynuowania postępowania na każdym jego etapie. Wobec powyższego ewentualne ustanowienie pełnomocnika z urzędu, wobec istnienia powyżej opisanej negatywnej przesłanki procesowej, prowadziłby do wykonania czynności niedopuszczalnych z mocy ustawy.

Sygn. akt WO-50/21

POSTANOWIENIE

z dnia 28 kwietnia 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWSD Leszek Korczak

SWSD Katarzyna Drożdż-Najbor /sprawozdawca/

Protokolant: Adam Wolan

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2021 r. na posiedzeniu sprawy radcy prawnego M. Ż.

z powodu zażalenia skarżącego T. K. na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP w P. z dnia 9 lutego 2021 r. sygn. akt: OSD 114/20

Uzasadnienie

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał zażalenie Pana T. K. za niezasadne.

Postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w P. z dnia 9 lutego 2021 r. (sygn. akt OSD - 114/20), na mocy którego oddalono wniosek Pana T. K. w przedmiocie ustanowienia mu pełnomocnika z urzędu zostało zaskarżone przez T. K. zażaleniem, w którym podniósł on, iż jego konstytucyjne prawo do ustanowienia pełnomocnika z urzędu jest niezależne od tego, czy karalność czynu zabronionego, będącego przedmiotem zawiadomienia, faktycznie jest przedawniona czy nie.

Z powyższą argumentacją nie sposób jest się zgodzić Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu z niżej wskazanych względów.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż Pan T. K. wniósł o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, który sporządziłby i wniósł zażalenie na zarządzenie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w P. z dnia 2 grudnia 2020 r. (sygn. akt R.D. 62/2019/11/2) o odmowie przyjęcia odwołania na postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 22 września 2020 r. jako wniesionego po terminie. W tym miejscu wskazać wypada, że odmowa wszczęcia dochodzenia w sprawie zainicjowanej zawiadomieniem Pana T. K. nastąpiła na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, tj. wobec stwierdzenia przedawnienia karalności ewentualnego przewinienia dyscyplinarnego, które określone zostało przez T. K. jako popełnione w 2005 roku. Ta okoliczność ma w oczach Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, wbrew twierdzeniom Pana T. K. podniesionym w zażaleniu, znaczenie zasadnicze. Upływ czasu jako tzw. bezwzględna przesłanka procesowa uniemożliwiająca zarówno wszczęcie samego postępowania dyscyplinarnego, jak i jego prowadzenie, powoduje że brak jest możliwości kontynuowania

postępowania na każdym jego etapie. Stąd rację należy przyznać Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu przy (...) w P., że ewentualne ustanowienie pełnomocnika z urzędu dla Pana T. K. musiałyby, wobec istnienia powyżej opisanej negatywnej przesłanki procesowej, prowadzić do wykonania czynności niedopuszczalnych z mocy ustawy. Na marginesie tej kwestii Wyższy Sąd Dyscyplinarny w tym miejscu pragnie zauważyć, iż Pan T. K. nie wykazał w sposób należyty, jak wymagają tego przepisy art. 78 § 1 k.p.k. w zw. z art. 88 k.p.k., które na mocy art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych stosuje się odpowiednio w postępowaniu przed organami dyscyplinarnymi, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny, co stanowiło jego obowiązek w myśl ugruntowanego w tym zakresie orzecznictwa sądowego (vide postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 4 lutego 2021 r., IV K 102/20).

Mając zatem na względzie niedopuszczalność prowadzenia postępowania w sprawie z zawiadomienia Pana T. K. wskutek jego przedawnienia, co musi pozostawać w ścisłym związku z podejmowanymi przez niego dalszymi czynnościami procesowymi w sprawie - złożeniem wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, które z powodu wyżej wskazanego nie mogą być już procedowane, Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w P. z dnia 9 lutego 2021 r. (sygn. akt OSD - 114/20) jako odpowiadające prawu.